

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719202247
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8719202247.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu: S. C., H.. XX.XX.XXXX, R. C. F. XXXX/X, XXX XX S., právne zastúpený: JUDr. Peter Behúň, advokát, so sídlom Námestie sv. Egídia 44, 058 01 Poprad, IČO: 52461092, proti žalovanej: M. H., H.. XX.XX.XXXX, R. C. B. XXXX/XX, XXX XX S., právne zastúpená: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o určenie vlastníckeho páva k hnuiteľnej veci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 12C/17/2019-119 zo dňa 25.03.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Zrušuje rozsudok.
- II. Konanie zastavuje.
- III. Žalovanej voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca žiadal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla značky A. O. L. X., EČV: S. L.,VIN: XJXGWXXJXXCXXXXXX a aby mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že motorové vozidlo nadobudol do svojho výlučného vlastníctva kúpnu zmluvou, ktorá bola uzatvorená ústne so žalovanou dňa 11.06.2014. Na základe kúpnej zmluvy žalobca zaplatil žalovanej sumu 2.000,- eur, ako úhradu za predmetné motorové vozidlo. V ten istý deň spoločne navštívili Z. S., kde písomne splnomocnili p. F. E., aby vykonal zmenu zápisu údajov v evidencii motorových vozidiel, konkrétne zmenu majiteľa. Rozsudkom pre zmeškanie žalovaného č. k. 20C/3/2017-43 vydaným Okresným súdom Poprad dňa 10.10.2017 bola žalovanému určená povinnosť vydať predmetné motorové vozidlo. Z tohto konania je zrejmé, že žalovaná začala popierať vlastnícke (spoluvlastnícke), či užívacie právo žalobcu k vozidlu na základe toho, že medzičasom už sporové strany prestali žiť v spoločnej domácnosti, došlo k zhoršeniu ich vzájomných medziľudských vzťahov a žalobkyňa (v prebiehajúcim konaní žalovaná) sa začala domáhať od žalobcu vydania predmetného vozidla.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom, cit.:

„I. Súd u r č u j e , že žalobca S. C., H.. XX.XX.XXXX, R. C. B. XX, XXX XX S. - Z. j e v ý l u č n ý m v l a s t n í k o m osobného motorového vozidla značky A. O. L. X., EČV: S. XXX L., VIN: XJXGWXXJXXCXXXXXX.

II. Žalobca m á voči žalovanej n á r o k na 100% náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 588, § 591 a § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa článku 3 ods. 1, článku 3 ods. 2 a článku 5 Civilného sporového poriadku a podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že z výsledkov vykonaného dokazovania, z výsluchu strán sporu, z vyjadrení právnych zástupcov, z výpovede svedka E., z pripojeného spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 20C/3/2017, z Uznesenia OR PZ v S., OKP, 2. oddelenie vyšetrovania sp. zn. ČVS: X.-XXX/X-N.-S.-XXXX zo 16.06.2016, z Rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/20/2019-112 z 20.11.2019, ktorým bol sčasti zmenený a sčasti potvrdený rozsudok Okresného súdu Poprad vyhlásený v konaní 15C/119/2015, z príjmového a výdavkového pokladničného dokladu z 11.06.2014, zo splnomocnení na prepis motorového vozidla z 11.06.2014, ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal súd preukázané, že žalobca ako kupujúci a žalovaná ako predávajúca uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo značky A. O. L. X., EČV: S. XXX L.. Kúpna zmluva bola uzavretá ústne, obligatórne sa na takýto typ zmluvy písomná forma nevyžaduje. Dôkazy o jej uzavretí sú obsahom súdneho spisu. Ide predovšetkým o príjmový a pokladničný doklad (č.l. 5 spisu), z ktorých je zrejmé, že žalobca dňa 11.06.2014 vyplatil žalovanej sumu 2.000,- eur ako úhradu za A. O. L. X.. Táto skutočnosť medzi stranami sporu nebola sporná, avšak žalovaná v priebehu konania tvrdila, že išlo len o zálohu z kúpnej ceny. Takéto tvrdenie je v rozpore s tým, čo tvrdila vo svojej výpovedi pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Uznesením OR PZ v S., odboru kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania Poprad pod č. ČVS: ORP-418/2-VYS-PP-2016 zo dňa 16.06.2016 bolo vo veci oznámenia M. H. o podozrení zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods.1, ods.2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť jej bývalý priateľ S. C. rozhodnuté tak, že oznámenie žalovanej bolo odmietnuté, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Z predmetného uznesenia je zrejmé, že vo veci vedenej pod ČVS: X.-XXX/X-N.-S.-XXXX po vyjadrení sa S. C. boli jeho tvrdenia preverené telefonicky u oznamovateľky M. H., ktorá uviedla, že skutočne ju kontaktoval dňa 10.06.2014 S. C. za účelom vyriešenia vzniknutej situácie ohľadne predmetného vozidla. Potvrdila, že dňa 11.6.2014 o 15.00 hod. sa majú obaja stretnúť na Mestskom úrade v S. za účelom, že jej S. C. odovzdá sumu 2.000,- eur za predmetné vozidlo s tým, že ona mu na základe toho odovzdá splnomocnenie na prepis predmetného vozidla, kde pravosť tohto splnomocnenia následne overia na MsÚ v S.. Oznamovateľka tiež potvrdila okolnosť, že S. C. si skutočne zobral úver, z ktorého financoval kúpu vozidla, pričom tiež potvrdila, že úver splácal S. C.. Aj z jej výpovede obsiahnutej v zápisnici o jej trestnom oznámení vyplýva, že v rámci konania na polícii, pokiaľ sa týka úveru, sa už týmto nechce zaoberať, teda pokiaľ ide o úver na kúpu auta, ktorý si zobrali spoločne, tento už považuje za bezpredmetný, pretože tento úver už bol S. C. vyplatený tým väčším úverom na 28.000,- eur. Úver na kúpu vozidla, ktorý si strany sporu zobrali, bol teda žalobcom vyplatený a kúpna cena motorového vozidla bola v zmysle dohody 2.000,- eur, ktorú žalobca žalovanej vyplatil, o čom niet pochýb, ako aj o tom, že išlo o celú kúpnu cenu a nie zálohu, o čom sa snažila žalovaná v konaní presvedčiť súd. Ide o zavádzajúce, ničím nepodložené tvrdenie, naopak o tvrdenie v rozpore s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise. Veď nakoniec kúpu motorového vozidla zafinancoval žalobca, ktorý splatil úver, ktorý si strany sporu zobrali za týmto účelom. Z dôkazov plynie pre súd to, že vlastne auto bolo nadobudnuté do podielového spoluvlastníctva (v nezistiteľných podieloch) oboch sporových strán a kúpou došlo akoby ku vysporiadaniu tohto spoluvlastníctva medzi nimi. Súd má za to že splácanie ďalšieho úveru a dlh na výživnom nesúvisia s predmetnou kúpnu zmluvou, a to navyiac, keď dlh na výživnom žalobca splatil a rovnako v zmysle Rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/20/2019-112 zo dňa 20.11.2019, ktorým bol zmenený Rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 15C/119/2015-68 zo dňa 03.10.2018 bol zaviazaný žalobkyňou F. H. (matka žalovanej, ktorá založila byt kvôli úveru, ktorý žalobca zobral na svoje meno) zaplatiť sumu 29.316,37 eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 06.05.2016 do zaplatenia. Právnym základom tejto žaloby bolo vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného (tu žalobcu), ktoré vzniklo tým, že žalobkyňa uhradila žalovanú sumu za žalovaného z titulu úveru poskytnutého žalobcovi (tam žalovanému) K. K., B.K.. vo výške 28.000,- eur veriteľovi, teda K. K., B.K.. Skúmanie účelu tohto úveru nebolo predmetom tohto konania, ani s ním nijako nesúviselo, čo súd poznamenáva len na okraj v súvislosti s tvrdením žalobcu, že úver zobral na svoje meno, nakoľko bol zamestnaný a žalovaná nie, ale bol zobratý pre účely podnikania žalovanej. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 20C/3/2017 na návrh žalobkyne M. H. proti žalovanému S. C. o vydanie veci (predmetného motorového vozidla) bolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie tak, že žalovaný je povinný vydať žalobkyňu hnutelnú vec - osobné motorové vozidlo značky A. O. L. X., EČV: S. XXX L., VIN: XJXGWXXJXXCXXXXXX do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalovaný bol zaviazaný nahradiť žalobkyňu trovy konania v rozsahu 100 %.

Návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie bol uznesením okresného súdu zamietnutý a toto uznesenie bolo potvrdené súdom druhého stupňa. Rozsudok pre zmeškanie teda nadobudol právoplatnosť dňa 02.12.2017. Súd v tomto rozsudku konštatoval, že je zrejme, že sám žalovaný prehlásil, že žalobkyňa je formálnou vlastníčkou predmetu sporu a nepreukázal súčasne existenciu dohody o tom, že je oprávnený predmet sporu držať, preto súd rozhodol o vydaní vozidla. Pokiaľ medzi stranami sporu došlo k dohode, táto nebola preukázaná (včas) žiadnym z vykonaných dôkazov, predovšetkým nebol predložený dôkaz o zmene zápisu v evidencii vozidiel, či iný doklad o akejkolvek existencii dohody strán sporu. S poukazom na toto konanie a tam vydané meritórne rozhodnutie vzniesla žalovaná strana námietku *res iudicata*, mala teda za to, že v konaní 20C/3/2017 bola riešená tá istá otázka vlastníckeho práva medzi tými istými účastníkmi, k tomu istému predmetu, k tomu istému motorovému vozidlu a táto otázka tam aj bola vyriešená tak že vlastníčkou motorového vozidla je žalovaná (tam žalobkyňa). Právny zástupca žalovanej poukázal aj na judikát R 110/2003, ktorý, ako už bolo uvedené, rieši vlastne presne tú istú vec a síce išlo o vypratanie bytu, kde v jednom konaní bolo rozhodnuté, že strana sporu je povinná vypratať byt. Táto sa snažila vec ešte zvrátiť tým, že podala žalobu na určenie vlastníckeho práva. V tomto rozhodnutí sa jasne uvádza, že už bolo právoplatne rozhodnuté vo veci. Podstata je v tom, že sa rieši, tak ako v prebiehajúcom konaní, tá istá právna otázka a teda otázka vlastníckeho práva.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že súd sa nestotožnil s takýmto názorom žalovanej a rozsudok pre zmeškanie vydaný v konaní 20C/3/2017 nepovažuje za prekážku rozhodnutej veci pre toto konanie. Pasivitou žalovaného v konaní 20C/3/2017 bolo umožnené rozhodnúť v danom spore rozsudkom pre zmeškanie, to však neznamená, že v prebiehajúcom konaní bude súd ignorovať jeho preukázané vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu a rozhodne v rozpore s dôkazmi, ktoré preukazujú aj s odstupom času niečo iné, že rozhodne v rozpore so základnými princípmi Civilného sporového poriadku a aj rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach, ktorá nie je ale jednotná. Rozhodnutie R 110/2003, na ktoré poukázala žalovaná strana vychádza z iného skutkového stavu, v tom sa počas konania prejudiciálna otázka, ktorá bola vlastne opakovane riešená v novom spore ako predmet sporu, dôsledne a kontradiktórne riešila a dokazovala. Inak, v danom judikáte vôbec nejde o vypratanie bytu, či totožnú právnu situáciu, ako tvrdí právny zástupca žalovanej. V konaní, na ktoré sa žalovaná zastúpená právnym zástupcom odvoláva, teda v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20C/3/2017 k rozhodnutiu o vydaní vozidla prejudiciálna otázka vôbec nebola riešená, nevedlo sa o nej dokazovanie a už vôbec nie kontradiktórne, neriešilo sa teda, či ten, čo žiadal vec, je jej výlučným a reálnym vlastníkom (ten to iba jednostranne deklaroval), a či ten, čo je povinný vydať vec má, či nemá k vozidlu tiež také, či podobné, či iné právo, a výrok rozsudku bol len nevyhnutným výsledkom zmeškania úkonu, výlučne procesným následkom, nebol dôsledkom kontradiktórneho riadneho dokazovania, keďže vo veci sa rozhodlo kontumačným rozsudkom, rozsudkom pre zmeškanie. Výrok rozsudku bol teda výsledkom len procesného postupu, nie vecného preskúmania, otázka vlastníctva teda nebola posudzovaná ani prejudiciálne. Súd tu poznamenáva v tejto súvislosti, že prioritou v súdnom konaní musí zostať ochrana práv účastníkov súdneho konania, ktorí na súdnom konaní chcú aktívne participovať. Hlavným poslaním súdneho konania je zaisťovať spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov. Podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku musia byť posudzované uvažlivo a zdržanlivo, v sporných a hraničných prípadoch nie je jeho vydanie na mieste. Jednotlivé súdy by sa preto pri vydávaní rozsudku pre zmeškanie mali odkloniť od prílišného formalizmu a mali by sa zamerať na skutočnú podstatu práva na spravodlivý proces a iba v prípade, ak sa vydanie rozsudku pre zmeškanie bude javiť ako spravodlivé aj z hľadiska materiálneho by mal byť tento rozsudok vydaný. Preto takto nahliadal aj na predchádzajúci spor, ktorý koncepcne nemá priniesť do konania len rýchlosť avšak nie spravodlivosť v súlade s materiálnym právnym štátom. Súd sa aj preto stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozsudkoch NS SR 3Cdo/115/2016, 2MCdo/2/2014, či v rozsudkoch NS ČR 26Cdo/2804/2011, 32Cdo/4004/2014. "O prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípade, ak súd určitú otázku v konaní posúdi prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia. Výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť. Prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci (porovnaj aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo/2/2014 z 30. Októbra 2014). Inak povedané prejudiciálny účinok právoplatnosti skoršieho rozsudku v novom (ďalšom) občianskom súdnom konaní s neidentickým predmetom konania (inak by tu bola prekážka *res iudicatae*) je pre súd záväzný, ak právoplatným rozsudkom už bolo o danej otázke rozhodnuté. Aby však takéto posúdenie bolo záväzné, otázka, ktorá je predbežnou otázkou v novom ďalšom konaní, musela byť v predchádzajúcom súdnom konaní právoplatne skončenom priamym predmetom sporu a musela byť posúdená vo výroku rozsudku. Právne posúdenie predbežnej

otázky v odôvodnení rozhodnutia nemôže predurčovať hmotnoprávny stav pre rozhodnutie, ktoré ešte súdom nebolo vydané, pretože by tým dochádzalo k obmedzeniu subjektívneho hmotného práva žalobcu a jeho výkonu. Súd je teda viazaný iba výrokom rozsudku, nie jeho odôvodnením. Pre súd je záväzná posúdenie predbežnej otázky uskutočnené v inom konaní medzi totožnými účastníkmi, ak ide o otázku riešenú vo výroku rozhodnutia, t.j. otázku, ktorá bola predmetom konania, pričom riešenie ostatných otázok, s ktorými sa súd musel v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať, nie je pre súd v inej veci záväzná (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 2804/2012 z 12. júna 2014 a sp. zn. 32 Cdo 4004/2014 z 3. decembra 2013) - rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 115/2016 z 28. júna 2017. Iný záver by odporoval článku 2 ods.1, článku 3, článku 4 ods. 2, aj článku 5 Civilného sporového poriadku. Iné rozhodnutie by ani nemohlo byť podľa súdu rozhodnutím spravodlivým, v súlade s princípmi všeobecnej spravodlivosti, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít., či aj ako aj uvádza analogicky článok. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, či článok 2 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Súd má za to, že žalovaná svoje úkony motivuje spormi so žalobcom, zášťou, či nevraživosťou a za tým účelom tvrdí skutočnosti, ktoré možno považovať za zjavné zneužitie práva, v rozpore s dobrými mravmi, ako svojvoľné bránenie svojich domnelých práv. Veď ako si má súd vysvetliť jej tvrdenia, ktoré sú iné pred súdom a iné pred orgánmi činnými v trestnom konaní? Aj podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv vyplývajúci z občianskych vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Pritom súd teda môže odmietnuť procesné úkony, ktoré celkom slúžia na zneužitie práva či svojvoľné uplatňovanie práva - čl. 5 Civilného sporového poriadku. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Aplikácia tohto ustanovenia umožňuje aj zásah do výkonu už existujúceho práva vyplývajúceho z občianskoprávných vzťahov. Zmyslom tohto ustanovenia je zamedziť výkon práva, ktorý síce formálne môže zodpovedať zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Súdna prax zaujala názor, že, postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne kedy je zřejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Korektív dobrých mravov však nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. V tejto súvislosti poukazuje súd aj na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 13. marca 2013, sp. zn. IV. ÚS 1241/12: „Nelze tolerovat formalistický postup, jímž se za použití sofistického argumentace odůvodňuje zřejmá nespravedlnost, povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (napr. aj nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 04.02.1997).“ Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno ignorovať ich účel a zmysel, ktorý nie je možné hľadať len v slovách a vetách toho ktorého predpisu, v ktorom sú vždy prítomné aj princípy uznávané demokratickými právnymi štátmi. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru znamená porušenie základných práv. (nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 07. marca 2012, sp. zn. I. ÚS 1826/11). Podľa tejto judikatúry ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva sťažovateľa) ústavný súd hodnotí aj také rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých boli zákony, prípadne podzákonné právne úpravy interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 515/2012, IV. ÚS 294/2012, IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 69/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 26/2010, III. ÚS 163/2011, podobne aj Ústavný súd Českej republiky napr. III. ÚS 150/99). IV. ÚS 1/2014). Vychádzajúc aj z už citovaného rozsudku NS SR s poukazom na dôvody, ktoré súd už vyššie uviedol má za to, že rozhodnutie v konaní 20C/3/2017, predmetom ktorého bolo vydanie motorového vozidla bez riadneho kontradiktórneho konania, netvorí pre prebiehajúce konanie prekážku rozhodnutej veci. Listinné dôkazy predložené súdu v tomto konaní jednoznačne preukazujú, že vlastníkom motorového vozidla je žalobca, ktorý splatil úver poskytnutý na jeho kúpu, vyplatil tiež žalovanej dohodnutú kúpnu cenu. Jeho pasivita v predchádzajúcom konaní nemôže byť dôvodom na upretie jeho vlastníckeho práva. Či mal alebo nemal v čase, keď predchádzajúce konanie prebiehalo doklady, ktoré jeho vlastníctvo preukazujú k dispozícii,

súd vedomosť nemá, tvrdil že nie, ale v každom prípade v tomto konaní svoje vlastníctvo k motorovému vozidlu bez pochyb preukázal. Samozrejme, že sa súd stotožňuje s konštatovaním v rozsudku pre zmeškanie vydanom v konaní 20C/3/2017, že formálnou vlastníčkou vozidla sa tam pre dané účely spôsobom kontumačným považovala vtedy žalobkyňa (tu žalovaná), veď bola zapísaná ako vlastníčka a prevádzkovateľ vozidla v evidencii vozidiel na X., keďže k prepisu vozidla na žalobcu konaním žalovanej (po zaplatení kúpnej ceny!) nedošlo. Súd tu podotýka, že v evidencii X. sa nedá zapísať spoluvlastníctvo, uvádza sa iba jedna osoba a tento register motorových vozidiel má iba skutočne evidenčný charakter a zápis v ňom ani nedokazuje vlastníctvo osoby k danému, tam zapísanému vozidlu, často reálny vlastník, najmä z dôvodu neuskutočnenia zápisu prevodu vlastníctva je iný. A keďže žalovaný v uvedenom konaní nepredložil dôkazy o svojom vlastníctve, súd musel tiež konštatovať, že pokiaľ medzi stranami sporu došlo k dohode, táto nebola preukázaná žiadnym z vykonaných dôkazov, predovšetkým nebol predložený dôkaz o zmene zápisu v evidencii vozidiel, či iný doklad o akejkoľvek existencii dohody strán sporu. V tomto prebiehajúcom konaní, súd znova opakuje, žalobca vlastnícke právo preukázal a až cynicky vyznieva vyjadrenie žalovanej, že ak chce späť preddavok na kúpnu cenu auta 2.000,- eur, tak nech si to zaráta do dlhov. Súd nemá vedomosť o akých dlhoch hovorila, keď dlh na výživnom splatil, úver na motorové vozidlo splatil, je zaviazaný rozsudkom súdu zaplatiť jej matke sumu 29.316,37 eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 06.05.2016 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia, keď uhradila pôžičku, ktorá bola zobratá na meno žalobcu v K. K., B.. K.. Súd ďalej konštatuje, že kúpna zmluva (alebo akási zmluva o vysporiadaní spoluvlastníckeho podielu) medzi stranami sporu bola nepochybne uzavretá. Dokonca súd má za to, že žalobca bol reálne od momentu nadobudnutia vozidla vždy spoluvlastníkom vozidla, podľa spôsobu, ako to vozidlo nadobudli a išlo v kúpnej zmluve vlastne o vysporiadanie ich spoluvlastníctva. Túto zmluvu treba považovať za riadne a platne uzavretú. Súd musí aj tak vždy vykladať zmluvy s ohľadom na prejavenu vôľu a takým spôsobom, že berie viac do úvahy skutočnosti v prospech platnosti zmlúv, ako v ich neplatnosť. K platnému odstúpeniu od zmluvy podľa názoru súdu do vyplatenia celej dohodnutej kúpnej ceny nedošlo a po jej vyplatení už od zmluvy nemožno odstúpiť, ako to bolo skonštatované v rozhodnutí Ústavného súdu SR I.ÚS 350/2017 z 19.07.2012, podľa ktorého právo predávajúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutej lehote zaniká v momente, keď kupujúci uhradí predávajúcemu celú dohodnutú kúpnu cenu, a to aj v prípade, ak ju uhradí po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti, avšak v čase keď ešte predávajúci od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil. V predmetnej veci došlo bez akýchkoľvek pochybností k vyplateniu celej dohodnutej kúpnej ceny, čo mal súd preukázané aj príjmovými pokladničnými dokladmi. V súkromnoprávnej sfére je treba tiež určiť a platnosť právneho úkonu posudzovať vždy vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu, pričom pre interpretáciu obsahu záväzkového vzťahu je rozhodujúca skutočná vôľa oboch zmluvných strán v dobe uzavretia zmluvy. V tejto súvislosti súd pripomenul, že v súkromnom práve sa aplikuje zásada pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať), a to aj v prípadoch, keď je to pre niektorú zo zmluvných strán už nevýhodné. Zmluvná strana si musí byť vedomá svojej zodpovednosti v zmluvných vzťahoch a nemôže zmluvy uzatvárať a neskôr namietat ich neplatnosť podľa svojej vlastnej vôle a pod. (podobne nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3900/12, zo dňa 28.02.2013). Na záver súd poukazuje tiež na to, že ani k odvolaniu plnomocenstva nedošlo platne. Plná moc na prepis vozidla bola udelená (a časovo nebola obmedzená) žalovanou dňa 11.06.2014 (deň zaplatenia kúpnej ceny) p. F. E. na prepis motorového vozidla a úkony s tým spojené. Na pojednávaní predložila žalovaná list zo dňa 04.12.2014, ktorý mala zaslať žalobcovi aj s odvolaním plnej moci, s tým, že plnomocenstvo z 11.06.2014 mu udelené pre zastupovanie v právnych veciach týkajúcich sa prepisu osobného motorového vozidla značky A. O. L. X., EČV: S. XXX L., VIN: XJXGWXXJXXCXXXXXX mu odvoláva. Ako už je uvedené, plná moc bola udelená p. E., nie žalobcovi. Žalobca, resp. jeho právny predchodca aj spochybnil doručenie listu s odvolaním plnej moci žalobcovi, nakoľko obálka bola na pojednávaní predložená otvorená, je teda otázne, čo bolo je obsahom, pretože list mu doručený nebol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 a 2 CSP s tým, že žalobca mal v tomto konaní úspech v plnom rozsahu, z tohto dôvodu má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku včas podala odvolanie žalovaná, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. V odvolaní uviedla, že k citovaným rozhodnutiam súdu prvej inštancie uvádza, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/115/2016, tak toto rozhodnutie je úplne v neprospech žalobcu. V danom prípade súd prvej inštancie v bode 12 svojho rozsudku z neho cituje len vytrhnutú časť, konkrétne časť 11.2. daného rozhodnutia. Je však potrebné toto rozhodnutie NS SR dočítať minimálne až k bodom 11.3. až 11.4. a

bodom 12 a 13, ideálne ho prečítať celé. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd rieši konkurenciu vlastníckej a reštitučnej žaloby. Na základe lex specialis dospel k záveru, že konanie o reštitučnom nároku je predbežnou otázkou pre konanie o vlastníckom práve. Ak nie je daný reštitučný nárok, nie je dané ani vlastnícke právo. Konanie o určenie reštitučného nároku preto nie je vecou rozsúdenou pre konanie o určenie vlastníckeho práva. Je však vyriešením prejudiciálnej otázky, ktorú súd v konaní o určenie vlastníckeho práva nemôže ignorovať. V prejednávanej veci však ide o úplne identické nároky. Konanie o vydanie hnuteľnej veci je totožné s konaním o určenie vlastníckeho práva k hnuteľnej veci. Preto je daný dôvod na zastavenie konania. Rozdiel medzi prípadom vo veci 3Cdo/115/2016 a prejednanou vecou je teda v odlišných skutkových a právnych okolnostiach. V každom prípade sú však závery tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu pre žalobcu negatívne. Ak by malo byť rozhodnutie aplikovateľné na prejednanú vec, musel by súd konštatovať, že výsledok konania o vydanie veci je záväzným riešením predbežnej otázky vo vzťahu ku konaniu o určenie vlastníckeho práva. Na základe toho by musel žalobu zamietnuť. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Mcd0/2/2014, v danej veci išlo o konkurenciu konania o platnosť kúpnej zmluvy a konania o určenie vlastníckeho práva. Najvyšší súd v danej veci jednoducho povedal, že ak jeden súd dospel k záveru, že predávajúca predala vec kupujúcemu na základe platnej kúpnej zmluvy nemôže druhý súd určiť, že je predávajúca vlastníkom predanej veci z dôvodu neplatnosti tejto zmluvy. Viac v tomto rozhodnutí podstatné uvedené nie je, a to je všetko, čo sa týka právnej stránky tohto rozhodnutia. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo/2804/2011 a 32Dco/4004/2014 tieto české rozhodnutia žalovaná pri koncipovaní predmetného odvolania nenašla a ani súd prvej inštancie z nich necituje žiadne konkrétne právne názory. Je teda otázne, či ide o rozhodnutia publikované v zbierke rozhodnutí NS ČR. Na tieto české rozhodnutia však zhodne poukazujú aj rozhodnutia NS SR pod sp. zn. 3Cdo/115/2016. Je teda možné sa domnievať, že sa zaoberajú podobnými prípadmi a dochádzajú k podobným záverom. Na základe tohto možno konštatovať, že ani jedno z rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/115/2016, ani 2Mcd0/2/2014 nie sú v prospech žalobcu, ale presne opačne, v jeho neprospech. Zároveň neriešia otázku res iudicata, ale otázku prejudiciálnu a nie sú v rozpore s rozhodnutím NS SR publikovaným pod č. R15/2010, R110/2003. Čo sa týka rozhodnutia NS SR R15/2010 tento judikát predložila do konania žalovaná s tým, že ide o identický skutkový prípad, ktorý má mať rovnaké procesné následky. Povaha prejednávanej veci v tomto rozhodnutí je taká, že prenajímateľ podal voči nájomkyni žalobu o vypratanie a v plnom rozsahu uspel. Súd sa nestotožnil s námietkou nájomkyne spočívajúcej v tvrdení, že nájomný vzťah ďalej trvá a prikázal jej byť vydatá. Súd teda prejudiciálnu otázku existencie nájomného vzťahu vyhodnotil v neprospech nájomkyne, toto konanie aj právoplatne skončilo. Po neúspechu v tomto konaní podala nájomkyňa žalobu voči prenajímateľovi, a to žalobou o určenie, že nájomný vzťah trvá. Súd v tomto konaní posúdil existenciu nájomného vzťahu presne opačne, a to tak, že uzavrel, že nájomný vzťah nezanikol a rozhodol o jeho existencii výrokom rozsudku. Krajský súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe podaného dovolania zrušil oba rozsudky a konanie zastavil. Urobil tak z toho dôvodu, že konanie o vypratanie a konanie o určenie existencie nájomného vzťahu posúdil ako totožné konania, hoci v týchto konaniach boli účastníci v opačnom postavení a hoci nešlo o doslovne rovnaký žalobný petit. Najvyšší súd pri tom zdôraznil, že totožné konanie je vtedy, ak výrok rozhodnutia záleží od vyriešenia úplne zhodnej otázky. V danom prípade od otázky platnosti alebo neplatnosti nájomnej zmluvy a v tom spočíva celý zmysel zásady „ne bis in idem“, teda nie dvakrát o tom istom. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej, teda skutok, bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak). Právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je, resp. či tu právo je alebo nie je, bola alebo musela byť posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva. Identická vec ako R15/2010 je aj rozhodnutie R110/2003. Ideálnym príkladom pre prejednanú vec je aj prípad, ktorý prejednával Ústavný súd Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 414/2017, pričom veriteľ žaloval dlžníka o zaplatenie konkrétnej sumy. Okresný súd žalobe vyhovel, pričom jeho rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Dlžník následne podal žalobu o určenie, že pôžička bola v celom rozsahu splatená a poukazoval to dôkazmi, ktoré v prvom konaní nepredložil. Okresný súd túto žalobu zamietol v dôsledku nedostatku naliehavého právneho záujmu. Dlžník sa odvolal, no na odvolacom súde dopadol ešte horšie. Odvolací súd konanie rovno ex offo zastavil z dôvodu prekážky veci rozsúdenej, ktorú tvorilo prvé konanie. Uvedený postup odvolacieho súdu odobril aj Ústavný súd, pričom uviedol všetku argumentáciu, na ktorú poukazuje aj žalovaná v tomto konaní. Podľa názoru žalovanej by v prípade správnosti záverov súdu prvej inštancie bolo možné účelovo obísť každý neúspech v spore. Súd prvej inštancie

z neznámych dôvodov neuznal žalovanou uvádzané rozhodnutia R15/2010 a R110/2003 a v konaní súd prvej inštancie skonštatoval, že kontumačný rozsudok nie je rozhodnutím vo veci samej, zároveň nie je rozhodnutím vydaným v kontradiktórnom konaní a zároveň jeho následky je možné zmierniť v inom konaní. Uvedené procesné závery sú absolútne nesprávne, keď kontumačný rozsudok je samozrejme rozhodnutím vo veci samej a nemeritórny rozsudok neexistuje. Kontumačný rozsudok môže byť zároveň vydaný pri zachovaní zásady rovnosti strán, teda tzv. kontradiktórnosti konania. Je pravdou, že následky kontumačného rozsudku je možné zmierniť žalobou o jeho zrušenie odvolaním, dovolaním, či ústavnou sťažnosťou, avšak vždy len v danom konaní. Iný súd nemá právomoc zmierniť následky kontumácie. Zároveň žalovaná poukázala na skutočnosť, že zastavenie konania z dôvodov prekážky veci rozsúdenej, je rozhodnutím ex officio z úradnej povinnosti súdu bez návrhu strany sporu. Vzhľadom na závery rozhodnutí R15/2010 a R110/2003 ako aj II. ÚS 414/2017 je procesne správnym postupom odvolacieho súdu zastavenie konania bez rozhodnutia o odvolaní. Návrh na zamietnutie žaloby v podanom odvolaní žalovaná podáva len z opatrnosti, a to pre prípad, ak by súd konanie neposúdil ako totožné.

8. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý vo svojom rozhodnutí uvádza, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Podľa názoru žalobcu predmetom konania o vydanie hnutelnej veci je vec vydať a predmetom konania o určenie vlastníckeho práva je určenie, kto je jej výlučným vlastníkom. Z uvedeného dôvodu má za to, že súd správne právne posúdil vec aj použitím judikatúry uvedenej v rozhodnutí, ktorú aj teda uvádza a spomína. Stotožňujú sa s právnym názorom, ktorý posúdil rozsudok Okresného súdu Poprad pre zmeškanie, vydaný pod sp. zn. 20C/3/2017 tak, že ho nemožno považovať za prekážku rozhodnutej veci pre toto prejednávajúce konanie, keďže riešená nebola ani prejudiciálna otázka a nedošlo ani k vecnému preskúmaniu skutočného vlastníckeho práva k predmetnej veci a majú za to, že vydanie kontumačného rozsudku pre zmeškanie bez vecného posúdenia veci v dôsledku, či už administratívnej alebo ľudskej chyby predchádzajúceho právneho zástupcu žalobcu, vtedy žalovaného, by odporovalo právu na spravodlivý proces a taktiež nemôže byť v žiadnom prípade ani na ujmu vlastníckeho práva žalobcu garantovaného Ústavou Slovenskej republiky. V tejto súvislosti je dôležité uviesť, že na základe predložených listinných dôkazov v súdnom konaní súd nemá pochybnosti o uzavretí kúpnej zmluvy k predmetnému motorovému vozidlu a dokonca ani samotná žalovaná nepopiera jej uzavretie. V uvedenej veci taktiež došlo k vyplateniu celej dohodnutej kúpnej ceny, o čom svedčia aj predložené pokladničné doklady, avšak k deklarovaniu vlastníckeho práva zápisom do evidencie motorových vozidiel nemohlo dôjsť len v dôsledku konania žalovanej. Vzhľadom na uvedené navrhovali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zároveň žalovaná žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania.

9. Voči vyjadreniu protistrany následne využila protistrana odvoláciu dupliku, v ktorej iba uviedla, že zotrvávajú na nimi uvádzaných odvolacích dôvodoch.

10. Ďalšie vyjadrenia strán sporu neboli v odvolacom konaní podané.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), v zmysle zásad uvedených v ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie žalobcu preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinstančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne

svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu, spôsobujúceho porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

16. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa.

17. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

18. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

19. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

20. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo

správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu došlo. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecného súdu, v danom prípade súdu prvej inštancie, musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, obmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011 a IV. ÚS 295/2012). Za žiadnych okolností nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že rozhodnutie v konaní 20C/3/2017, predmetom ktorého bolo vydanie motorového vozidla bez riadneho kontradiktórneho konania netvorí pre prebiehajúce konanie prekážku rozhodnutej veci. Každý kontumačný rozsudok je rozhodnutím vo veci samej a s vydaním takéhoto typu rozhodnutia počíta aj Civilný sporový poriadok s tým, že kontumáciu nepovažuje za narušenie kontradiktórnosti sporového konania. Rovnako za žiadnych okolností nemožno dospieť k právnomu záveru k akému dospel súd prvej inštancie, že v inom konaní je možné zmierňovať následky právoplatného kontumačného rozsudku. Tento je, tak ako už odvolací súd uvádzal rozhodnutím vo veci samej, a to v danej veci aj rozhodnutím právoplatným, ktoré je potrebné plne rešpektovať bez ohľadu na to, že sa jedná o skrátenú formu rozhodnutia.

21. Odvolací súd sa plne stotožňuje s argumentáciou žalovanej k skutočnosti, že v danom prípade sa vzhľadom na existujúci kontumačný rozsudok, v ktorom bola uložená povinnosť plniť v podobe povinnosti vydať motorové vozidlo predstavuje prekážku res iudicata. Ohľadne tejto skutočnosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obdo/44/2011 zo dňa 13. januára 2012, v ktorej sa okrem iného uvádza: „K vymedzeniu prekážky veci právoplatne rozhodnutej Najvyšší súd uvádza, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou povahou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní, alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Tento istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzuje žalobným petitom, vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, v ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak). O prekážke právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak si súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci“.

22. V posudzovanej veci je pre odvolací súd podstatný nasledujúci právny záver. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Výnimku tvorí situácia, keď bolo právoplatne rozhodnuté o žalobe na plnenie, ktorého predpokladom bolo prejudiciálne posúdenie (určenie) práva alebo právneho vzťahu, ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne (či sa žalobe vyhovel alebo bola zamietnutá), tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý bol už predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Naopak to však neplatí. Teda právoplatný rozsudok o určovacej žalobe netvorí automaticky prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči žalobe na plnenie. Právoplatným rozsudkom o určení práva, či právneho vzťahu sa ešte nerozhodlo o povinnosti plniť z tohto práva alebo právneho vzťahu. Preto je žaloba na plnenie v týchto prípadoch prípustná. Právoplatný výrok o určení práva či právneho vzťahu tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči novej žalobe na plnenie.

23. Vzhľadom k uvedenému, keďže v danej veci, tak ako odvolací súd vyššie uvádza, sa jedná voči predchádzajúcemu konaniu v tomto konaní o res iudicata, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie musel podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušiť a zároveň následne aj pre existenciu negatívnej procesnej podmienky v podobe res iudicata bolo potrebné aj s poukazom na ust. § 230 Civilného sporového poriadku celé prebiehajúce súdne konanie zastaviť.

24. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 2 CSP z dôvodu zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania v celosti, pričom možno vyhodnotiť, že žalovaná vzhľadom na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a zastavenie konania pre naplnenie negatívnej procesnej podmienky res iudicata bola samotná žalovaná v spore pred súdom prvej aj druhej inštancie plne úspešná. Z tohto dôvodu odvolací súd priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo potrebné aplikovať ust. § 257 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa zohľadňujú dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o trovách konania.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).